

Κηρύγματα μηνός Ιουνίου 2009
Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Ἐφημερίου Ι.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

7 Ἰουνίου Κυριακή Ἡ' ἀπὸ τοῦ Πάσχα
Ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς
*«ἐν ἧ ἑορτάζομεν Πνεύματος ἐπιδημίαν
καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν»*
(Ἀπόστ. Πράξ. 2, 1-11)

«Ὁφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμενοι γλῶσαι ὡσεὶ πυρὸς ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν». Μὲ σεισμικὴ δόνησις ἐμοιάζε, ἀδελφοί μου, τὸ φύσημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐμοιάζε μὲ καταιγίδα καὶ ἀνεμοθύελλα ποὺ ξέσπασε ἀπὸ ψηλὰ καὶ χτύπησε τὴν γῆ. «Ἐγένετο ἄφνις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὡς περ φερομένης βιαίας πνοῆς καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι». Τὸ ἐπίκεντρο τοῦ μεγάλου θαύματος ἦταν τὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ μὲ τοὺς συγκεντρωμένους Ἀποστόλους, ποὺ πρόσμεναν τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ὑπόσχεσις τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν ἔλευσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ὑπόσχεσις ἐκείνη ἔγινε πραγματικότητα καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν πραγματικότητα τὴν ζοῦνε καὶ οἱ μαθητὲς ἀλλὰ καὶ οἱ χιλιάδες τοῦ συγκεντρωμένου λαοῦ.

Ὅμως γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα φανερώθηκε μὲ πύρινες γλῶσσαι; Τί νὰ σημαίνουν; Ἡ φωτιά, ἀδελφοί, ἔχει τρεῖς ιδιότητες. Φωτίζει, θερμαίνει, καθαρίζει. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα-ιδιότητες μεταδίδονται καὶ στοὺς Ἀποστόλους. Καὶ πρῶτον μὲν τοὺς φωτίζει, τοὺς διδάσκει. Τὸ μυαλό τους διευρύνεται καὶ πληροφοροῦνται ὅσα ὡς τώρα δὲν μπόρεσαν νὰ κατανοήσουν. «Ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν». Πρὶν ἀπὸ τὸ πάθος Του ὁ Κύριος εἶχε δώσει ὑπόσχεσι στοὺς μαθητὲς Του, προλέγοντας ὅτι «ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὃ πέμψει ὁ Πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, Ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν (Ἰωάν. 14, 36) καὶ ἀμέσως μετὰ ἐπανέλαβε ὅτι «τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὁδηγήσει

ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθεια». Οἱ προρρήσεις τοῦ Ἰησοῦ ἐπαληθεύονται. Οἱ ψαράδες τῆς Γεννησαρέτ γίνονται ὄργανα τῆς θείας χάριτος, ὄργανα τῆς θείας σοφίας, γίνονται δάσκαλοι «καὶ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέ-
ρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν». Ὁ φωτισμὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶ-
ναι τόσο ἰσχυρὸς, ὥστε «ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀ-
ποφθέγγεσθαι». «Ὡστε ἐξίσταντο πάντες καὶ ἐθαύμαζον» (Πράξ. 2, 4 & 7-8). Εἶχε στὸ πρό-
σωπὸ τους ἐκπληρωθῆ ἡ τοῦ προφήτη Ἰωὴλ προφητεία «ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύμα-
τός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν». Ἔτσι λοιπὸν μὲ τὸν
θεῖο φωτισμὸ «πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις
διδάγμασι τῆς Ἁγίας Τριάδος».

Ἡ φωτιὰ ὅμως, ἀδελφοί, δὲν φωτίζει μόνον, ἀλλὰ καὶ φλογίζει. Καὶ οἱ ἔνδο-
ξοι μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ δειλοὶ γίνονται ἀτρόμητοι, ἀπὸ διστακτικοὶ ὀρμητι-
κοί, ἀπὸ ράθυμοι καὶ φοβισμένοι, ἄγρυπνοι καὶ ἄφοβοι. Ἐνθυμοῦνται τώρα τὰ λό-
για τοῦ Διδασκάλου «λίψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Πράξ. 1-8) καὶ
ἀνακάλεσαν στὴ μνήμη τους τὸν προφήτη Ἡσαΐα ποὺ ὀνομάζει τὸ Πνεῦμα τοῦ
Θεοῦ «πνεῦμα βουλήσ καὶ ἰσχύος». Ἀδελφοί, ἡ φωτιὰ ἔχει φωτιστικὴ καὶ καυστι-
κὴ δύναμη ἀλλὰ καὶ καθαρτικὴ. Ὅπως ὁ ἀναμμένος ἄνθρακας εἶχε καθαρῖσει τὴν
γλῶσσα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα, ἔτσι καὶ οἱ πύρινες γλῶσσες καθάρισαν καὶ ἀγίασαν
τις καρδιὲς τῶν Ἀποστόλων. Ἐγιναν «καινὴ κτίσις».

Ἀπὸ τὴν φωτιὰ καθαρίζεται, ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ
σκουριά ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἐμεῖς Πεντηκοστὴν ἐορτάζοντες καὶ Πνεύματος ἐπι-
δημίαν θελήσαμε νὰ καθαρισθοῦμε, νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν σκουριά τῆς ψυχῆς
μας; Ἄς ἀφήσουμε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον νὰ κατακάψῃ κάθε ρύπο καὶ κάθε πονηρία
ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας. Ἄς ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ δεχθῆ τὸν φωτισμὸ, τὴν
φλόγα, τὴν καθαρτικὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι μόνον θὰ ἀναγεννηθοῦμε,
θὰ δικαιωθοῦμε καὶ ἡ προσευχὴ μας θὰ εἶναι θερμὴ. Ἄς παρακαλοῦμε· «Βασιλεῦ
οὐράνιε Παράκλητε... ἔλθε καὶ σκύνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης
κλιῖδος» «καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν».

14 Ἰουνίου Κυριακὴ Α΄ Ματθ. Τῶν Ἁγίων Πάντων

(Ἀπόστ. Πράξ. 11, 33 & 12,2)

«Δί' ὑπομονῆς τρέχομεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα»

Στὸν ἀγῶνα ποὺ προβάλλει μπροστά μας θὰ πρέπει νὰ τρέξουμε, ἀδελφοί μου, μὲ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή. Πρὶν ἀπὸ μᾶς τὸν τρέξανε τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἁγίων καὶ ἡρώων τῆς πίστεως, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους γιορτάζει καὶ πανηγυρίζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας. Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, Ὁμολογητές, Ἀναχωρητές, Ὅσιοι, Πατέρες τερμάτισαν ἔνδοξα καὶ στεφανωμένοι θριαμβευτὲς μπῆκαν στὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἀπολαύσουν *«ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη»*. Στὰ ἀχνάρια τους λοιπὸν καὶ ἐμεῖς. Στὸ δρόμο ποὺ χάραξαν ἐκεῖνοι, κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια σημαία. Πρωτοπόροι ἐκεῖνοι, στρατιῶτες ἐμεῖς. Σταυροφόροι ἐκεῖνοι, σταυροφόροι καὶ ἐμεῖς. Σὲ ποιὸν ὅμως ἀγῶνες καὶ πῶς θὰ ἀγωνισθοῦμε;

Ὅταν, ἀδελφοί μου, ὁ θεοκίνητος ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ καὶ προτρέπει ἀντοχὴ καὶ προσοχὴ στὸν προκείμενο «ἡμῖν ἀγῶνα» δὲν ἐννοεῖ μόνο τοὺς ἀγῶνες τοῦ μαρτυρίου ἀλλὰ προπάντων τοὺς πνευματικούς. Τοὺς δοξασμένους ἀγῶνες γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἀμαρτία μοιάζει μὲ ἀδέξια πινελιά ἢ μὲ ἓνα μουτζούρωμα ποὺ χαλάει ὅλον τὸν καλοφτιαγμένο πίνακα. Ἡ ἀδέξια αὐτὴ πινελιά προσβάλλει τὸν ἴδιο τὸν τεχνίτη, τὸν Θεό. Ἡ ἀμαρτία εἶναι θηρίο ἀγριεμένο, θηρίο ποὺ βρυχᾶται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνθρώπου. Τί μᾶς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος περὶ αὐτοῦ; *«Βλέπω ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἀμαρτίας»* (Ρωμ. 7, 23). Εἶναι σαγηνευτικὸ τῆς ἀμαρτίας τὸ τραγούδι. Ὁ ἀγῶνας δύσκολος, ὁ πόλεμος σκληρὸς μὰ ἡ νίκη δίνει φτερά. Χειμῶνας εἶναι ἡ ἀμαρτία ὅμως «δριμὺς ὁ χειμῶν ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παράδεισος». Ἀλλὰ καὶ ἡ νίκη σίγουρη, ἀφοῦ ἡ Γραφὴ μᾶς διαβεβαιώνει «ἕως τοῦ θανάτου ἀγωνίσαι, περὶ τῆς ἀληθείας καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σου» (Σοφ. Σειρ. 4-28).

Ἀδελφοί, τὰ ἥρωϊκὰ καὶ μεγάλα ἔργα ποὺ σφραγίζονται μὲ τὴν ἀθανασία, γίνονται στὸ ἐργαστήριό τῆς ἐπιμονῆς. Ὁ στρατιώτης, γιὰ νὰ νικήσῃ πρέπει νὰ πολεμήσῃ μὲ θάρρος. Ὁ σπουδαστής, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλὲς ἐπιδόσεις, πρέπει νὰ ἰδρώσῃ, νὰ μοχθήσῃ. Ὁ ἐρευνητής, ὁ ἐπιστήμονας, γιὰ νὰ δικαιωθῇ καὶ γιὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ, αὐτοθυσιάζεται καὶ ἐπιμένει. Ἄν ἀλήθεια τὰ ἀνθρώπινα ἔργα, γιὰ νὰ φτάσουν τὴν τελειότητα, περνοῦν ἀπὸ τὸ μονοπάτι τῆς ἐπιμονῆς καὶ τοῦ μόχθου, πόσο πιὸ πολὺ συμβαίνει αὐτὸ μὲ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς. Χρειάζεται ἀγώνας μὲ πῆγμα, μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης, ἀτενίζοντας πάντα τὸν Ἰησοῦ, τὸν Ἀρχηγὸ καὶ Σωτῆρα μας· «ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν (Ἐβρ. 12-2). «Ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν διάβολος» σίγουρα ἔχει τὰ δικά του κάστρα καὶ φρούρια. Ὅμως μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμονὴ πέφτουν καὶ συντρίβονται. Οἱ μαχητὲς γίνονται νικητὲς καὶ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν πειρασμῶν καὶ τοῦ ἑαυτοῦ τους. Δὲν ὑπάρχει πόλεμος χωρὶς κίνδυνο. Ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμονὴ γιὰ τὴν ἐκτέλεση μιᾶς πράξης παρὰ ἀπὸ τὴν ἐπιτηδειότητα ἢ δεξιότητα στὴ σύλληψή της. Τίποτα δὲν ἀπαιτεῖ τόσο ὑψηλὸ δυναμικὸ θέλημα ὅσο ἡ κυριαρχία πάνω στὸν ἑαυτό μας καὶ τὰ πάθη μας.

Ἀδελφοί μου, προβάλλουν μπροστὰ μας ἀγῶνες τιμημένοι, ἀγῶνες Χριστοῦ γιὰ ἀρετὴ καὶ γιὰ νίκη. Ἄς ντυθοῦμε «τὴν πανοπλία τοῦ Θεοῦ» χωρὶς δειλία ἢ ἥττοπάθεια· «Κύριος φωτισμὸς μου καὶ Σωτὴρ μου. Τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου ἀπὸ τίνος δειλιάσω;». Ἐμπρὸς λοιπόν, ἄς γκρεμίσουμε τὸν «παλαιὸ ἄνθρωπο» καὶ ἄς γίνουμε ἥρωες μὲ ἀγιότητα καὶ ἅγιοι μὲ ἥρωϊσμό. Ἀμήν.

21 Ἰουνίου Κυριακή Θ΄ Ματθ.

(Ἀπόστ. Ρωμ. 2, 10-16)

«Ὅσοι ἀνόμῳς ἤμαρτον, ἀνόμῳς καὶ ἀπολοῦνται καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἤμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται»

Πολλοὶ εἶναι, ἀδελφοί μου, αὐτοὶ ποὺ ρωτᾶνε· με ποιά κριτήρια θὰ κρίνη ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους; Θὰ κριθοῦν ὅλοι με τὸν ἴδιο τρόπο; Τί θὰ γίνουν ὅσοι ἔζησαν πρὶν ἀκόμα ἔρθῃ στὸν κόσμον ὁ Χριστός; Μὲ ποιὸ νόμο θὰ τοὺς κρίνη, θὰ τοὺς δικάσῃ; Σὲ αὐτὴ τὴν ἀπορία ἀπαντᾷ ὁ θεῖος Παῦλος στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του. Ὅσοι, λέει, δὲν εἶχαν λάβει γραπτὸ νόμο, θὰ καταδικαστοῦν χωρὶς νὰ ἔχουν γιὰ κατήγορο τὸν νόμο, δηλαδὴ με ἐπιείκεια. Ὅσοι ὅμως ἀμάρτησαν ἔχοντας στὴν διάθεσή τους νόμο, αὐτοὶ θὰ κριθοῦν με κριτήριο τὸν νόμο τοῦτο, δηλαδὴ αὐστηρότερα. Θὰ ἔχουν δύο μάρτυρες κατηγορίας, τὴ στιγμή ποὺ οἱ εἰδωλολάτρες θὰ ἔχουν μονάχα ἓνα. Ποιοὶ ὅμως εἶναι οἱ δύο αὐτοὶ νόμοι;

Ὁ πρῶτος νόμος ποὺ δόθηκε στοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν πάνσοφο Νομοθέτη, τὸν Θεό, ἦταν ἄγραφος. Ἦταν χαραγμένος στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων & εἶναι ὁ νόμος ποὺ ἐκφράζεται με τὴν πανίσχυρη φωνὴ τῆς συνείδησης. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, τὸ ἠθικὸ ἀλφάβητο τῶν ἀνθρώπων. *«Ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῶν, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσὶ νόμος, οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν»* (Ρωμ. 2-15-15)· γιατί, ὅταν ἔθνη ποὺ δὲν ἔχουν πάρει νόμο ἐκ φύσεως, τηροῦν ὅ,τι λέει ὁ νόμος, ἄρα αὐτοὶ εἶναι οἱ ἴδιοι νόμος γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι αὐτὰ ποὺ ὀρίζει ὁ νόμος τὰ ἔχουν γραμμένα μέσα στὴν καρδιά τους. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄγραφου νόμου ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν ἀβίαστη βούληση καὶ ἐπιλογὴ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἔργο εἶναι διπλὸ τοῦ πανανθρώπινου τούτου νόμου. Ἄλλοίμονο ἂν δὲν ὑπῆρχε νόμος. Θὰ βασιλευε ἡ ἀνομία καὶ μαζί με αὐτὴν ἡ παρανομία. Ὁ ἔμφυτος νόμος τῆς συνείδησης μοιάζει με τὶς ρίζες τοῦ δέντρου, ποὺ ὅσοι ἄνεμοι καὶ ἂν χτυπᾶνε τοὺς κλώ-

νους καὶ τὰ φύλλα καὶ ὅσες βαρυχειμωνιές καὶ ἂν ἔλθουν, αὐτὲς παραμένουν ἀπείραχτες καὶ ἀνέγγιχτες.

Ὁ Θεὸς ὁμως, ἀδελφοί μου, δὲν μᾶς ἄφησε μόνο μὲ τὸν ἄγραφο νόμο, ἀλλὰ μᾶς χάρισε καὶ τὸν γραπτὸ νόμο, τὸν τελειότερο καὶ καθαρότερο. Εἶναι καὶ λέγεται «ἀποκεκαλυμμένος», γιατί τὸν ἀποκάλυψε ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψη τοῦ θείου νόμου ἔγινε σὲ δύο στάδια. Τὴν πρώτη φορά δόθηκε στὸν Ἰσραὴλ μὲ τὸν Μωϋσῆ καὶ τοὺς Προφῆτες καὶ τὴν δεύτερη μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Τὸ πρῶτο στάδιο ἦταν ἡ Μωσαϊκὴ νομοθεσία. Τὸ δεύτερο ἦταν μὲ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἦταν ὁ πρόδρομος καὶ ἡ προτύπωση τῆς Καινῆς Διαθήκης. *«Πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα, ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν» (Γάλ. 3, 23-24).*

Καὶ ὁ ἄγραφος καὶ ὁ γραπτὸς νόμος καταγράφουν καὶ διδάσκουν τὴν ἀλήθεια ποὺ σώζει καὶ λυτρώνει. Ἄν ὁμως τοὺς συγκρίνουμε, θὰ διαπιστώσουμε πὼς ὁ ἓνας μοιάζει μὲ νήπιο, ὁ ἄλλος μὲ ὄριμο ἄνθρωπο. Γιὰ τὴν προχριστιανικὴ ἐποχὴ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ἰδιαίτερα ὁ Δεκάλογος ἦταν ὁ πιὸ ἄρτιος ἠθικὸς κώδικας μὲ ἀνάγλυψη τοῦ Θεοῦ τὴν Σοφία. Τὰ θεόφραστα λόγια τοῦ Νόμου ἦταν γιὰ αὐτοὺς «ἐπιθυμητὰ ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον πολὺν καὶ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον». Ἰδιαίτερος ὁ Δεκάλογος. Ἀδελφοί μου, ὁ Εὐαγγελικὸς νόμος ποὺ δόθηκε μὲ τὸν Χριστό μας εἶναι ἡ τέλεια ἀποκάλυψη τοῦ θείου θελήματος. Εἶναι «νόμος ἀγάπης» καὶ «νόμος χάριτος», «Νόμος Πνεύματος». Τώρα *«οὐκ ἐσμὲν ὑπὸ νόμον ἀλλὰ ὑπὸ χάριν»*, γιατί γνωρίσαμε τὴν «καινὴν ἐντολὴν» τῆς ἀγάπης καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾷ *«νόμος οὐ κεῖται»*. Τέλος, ἀδελφοί, οἱ εἰδωλολάτρες (ὄχι οἱ νεοειδωλολάτρες, οἱ ἀρνητὲς) θὰ κριθοῦν μὲ συγκατάβαση. Οἱ Ἰσραηλίτες αὐστηρότερα, οἱ χριστιανοὶ παραβάτες τοῦ θείου Νόμου (ἄγραφου καὶ γραπτοῦ) αὐστηρότατα. *«Στῶμεν»*, λοιπόν, *«καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου»*. Ἀμήν.

28 Ἰουνίου Κυριακὴ Γ΄ Ματθ.

(Ἀπόστ. Ρώμ. 5, 1-10)

«Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκχέεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου»

Ποιός, ἀγαπητοί μου, δὲν συγκινεῖται μπροστὰ στὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας; Ποιός δὲν νοιώθει τὴν μυριοπόθητη ὑπόσχεση; Ἐμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ ἀχρείους, τοὺς τιποτένιους καὶ ἀνάξιους νὰ μᾶς ὀνομάξῃ παδιά του! Νὰ τιμᾶ ἀκόμα καὶ αὐτοὺς ποὺ δὲν Τὸν τιμοῦν! Νὰ δέχεται ἀκόμα καὶ ἐκείνους ποὺ Τὸν διώχνουν! Νὰ ἀγκαλιάξῃ ἀκόμα καὶ ἐκείνους ποὺ δυστυχῶς Τὸν ἀποστρέφονται!

Ἀδελφοί μου, στὸ σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε «Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, πατέρα Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὀρατῶν τε πάντων καὶ ἀόρατων». Πιστεύουμε καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι ὁ Θεὸς μας εἶναι Πατέρας μας, παντοδύναμος, δημιουργὸς τοῦ ὄρατοῦ καὶ ἀόρατου κόσμου, τοῦ ὑλικοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ, τοῦ οὐράνιου καὶ τοῦ ἐπίγειου. *«Αὐτοῦ ἐσμὲν ποίημα»* (Ἐφεσ. 2, 10). Ἐκεῖνος Πατέρας καὶ δημιουργός, ἐμεῖς τὰ παιδιά του. Ὅσοι ἔχουνε πιστέψῃ στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ζοῦνε ὡς γνήσια παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοὶ ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὸν Οὐράνιο Πατέρα σὰν παιδιά του. *«Πάντες υἱοὶ Θεοῦ ἐστὲ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»*, γι' αὐτὸ καὶ ὅσοι δέχτηκαν τὸν Σωτῆρα Χριστὸ *«ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι»* (Ἰωάν. Α΄ 12).

Ἐραγε εἶναι μικρὴ ἢ τιμὴ νὰ μᾶς ἐπιτρέπῃ ὁ Θεὸς νὰ τὸν ὀνομάζουμε Πατέρα; Στὴν Θεία λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου πρὶν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ προσευχὴ «Πάτερ ἡμῶν» ὁ ἱερέας εὐχεται· «Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς Δέσποτα μετὰ παρρησίας ἀκατακρίτως, τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι Σὲ τὸν ἐπουράνιον Θεὸν Πατέρα», γιὰτὶ πράγματι χρειάζεται τόλμη, μεγάλη, τόλμη γιὰ νὰ προφέρουν τὰ χεῖλη μας τὴν λέξη «Πατέρα». Μὲ τὴν λέξη «Πατέρα» ὁ Κύριος ἔκλεισε τὴν περίοδο τοῦ Νόμου, δηλ. τὴν περίοδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἄνοιξε δὲ τὴν περίοδο τῆς «Καινῆς Διαθήκης». Μὲ τὴν λέξη αὐτὴ γέμισαν οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων μὲ φῶς,

χαρά, με ζωή και όμορφιά. Με την λέξη αυτή, φανέρωσε πώς δεν είναι μονάχα βασιλιάς, αυστηρός και τιμωρός, αλλά στοργικός πατέρας με επιείκεια προς τα παιδιά του.

Ἀδελφοί μου, εἴμαστε υἱοθετημένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὄχι μὲ τὰ κριτήρια ποὺ συνήθως υἱοθετοῦν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἄτεκνοι ἄνθρωποι, ἓνα παιδί. Μπροστὰ στὴν ἀπύθμενη καὶ ἀπρόσκοπτη ἀγάπη καὶ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναφωνεῖ: *«Ἴδεῖτε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ Πατήρ, ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν»* (Α΄ Ἰωάν. 3-1). Καταπληκτικὴ ἢ φιλάνθρωπία Του. Μᾶς ὀνομάζει «τέκνα Θεοῦ» ἐνῶ εἴμαστε «τέκνα ὀργῆς», γιατί ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὰ μάτια μας νὰ γεμίζουν δάκρυα καὶ ὅταν κάποιος μαχαίρι ἀνέχεται νὰ τρυπήσῃ τὴν καρδιά μας ἀκόμα τότε παραμένει Πατέρας. *«Εἰ παιδείαν ὑπομένετε ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός»* (Εβρ. 12-7). Σὲ αὐτοὺς ποὺ παιδαγωγοῦνται μὲ τὶς δοκιμασίες ὁ Θεὸς συμπεριφέρεται σὰν σὲ παιδιά Του. Γιὰ αὐτὸ μόνο δοξολογία καὶ εὐχαριστία δικαιοῦται ὁ μέγας Πατέρας ὅλων. Ἀτενίζοντας τὸν Πατέρα βλέπουμε τὸν Υἱὸν καὶ πιστεύοντας στὸν Υἱὸ πιστεύουμε στὸν Πατέρα. «Πᾶς ὁ ἀγαπῶν, τὸν γεννήσαντα ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ» (Α΄ Ἰωάν. 5-1). Ἀδελφοί μου, Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἀγάπησε καὶ μᾶς συγχώρεσε, ποτὲ δὲν θὰ πάψῃ νὰ μᾶς ἀγαπᾷ· γιατί εἶναι Πατέρας· εἶναι φίλος, εἶναι ἀδελφός, εἶναι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα. Εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος τῆς ἀγάπης μας. Εἶναι Πατέρας, γιατί ἀγαπᾷ, καὶ ἀγαπᾷ ὅλους ἐμᾶς, γιατί εἶναι πάντοτε Πατέρας.